– Мня-ау! – сказав Кіт, з огидою оглядаючи свої лапки. – Знову митися доведеться – скільки на підлозі пилюки... Чому цього пилу завжди так багато?

– Чим нас більше – тим веселіше жити, – відповіли йому Пилинки.

Вони зіскочили з сонячного Промінчика й затанцювали гопака.

– Який жах! – поскаржився Кактус. – Ці Пилинки такі невгамовні, такі метушливі, що у мене від їх витівок у носі свербить.

– Будемо гратися? – шурхнув Вітерець, зазираючи у кімнату. І, не дочекавшись відповіді, підкинув Пилинки вгору, до стелі.

– Пчхі-і-і! – чхнула Люстра. – Дзинь-дзяк! – затріпотіли, вдаряючи товстобоку Лампочку, дрібненькі кришталики.

– Яка вона гладенька, лискуча! – раділи Пилинки, вкриваючи Лампочку суцільним сірим шаром.

– Відчепіться! – зайшлася криком Лампочка, намагаючись позбутися пройдисвіток, зігнати їх зі своєї, колись прозорої, шкіри.

– Знову цей пил... – зітхнула Мама й дістала Пилосос.

До кімнати увійшов Хлопчик.

– Допоможи мені прибирати, синку, – попрохала Мама. – Інакше я не встигну приготувати обід.

– Ми з Пилососом давні друзі, тому охоче попрацюємо разом, – погодився Хлопчик й увімкнув Пилосос.

Намагаючись перекричати басовите гудіння, Хлопчик заспівав бадьору пісеньку.

– Треба тікати звідси, – вирішив Кіт. – Цей гамір заважає мені відпочивати.

І, помахуючи хвостом, він велично покрокував до кухні, намагаючись опинитися подалі від надокучливого залізного звіра й поближче до улюблених смачних котлет.

Саме у цей час Пилосос вправно тицяв довгий ніс у найдальші закутки.

– Де ви, рідненькі? Куди заховалися? – пахкав він, підстрибуючи спересердя.

Пилинки задоволено реготали й перелітали з місця на місце.

– Знову бешкетувати? – розлютився Пилосос. – Ото я вас... Зупиніться! Від мене вам не втекти! Все одно, спіймаю та з’їм!

– Горлаєш, аж на десятій вулиці чути, – дражнилися Пилинки. – Ми на книжковій шафі. Хіба не бачиш?

– Ні, ми тут! – гаморили з карниза інші.

– На нас подивися! – кричали Пилинки, які мешкали у скляній вазі.

– Стривайте, дурненькі, почекайте на мене! – ревів Пилосос.

– Ти вже прибрав, синку? – поцікавилася Мама, яка вже не тільки приготувала обід, але й розклала посуд.

– Ні-і! Ці Пилинки хитрі, вони від нас ховаються, – в один голос поскаржилися Хлопчик та Пилосос.

– Нічого, – заспокійливо посміхнулася Мама. – От я навчу вас, що робити. Треба спочатку у цьому напрямку, а потім у зворотному – так, так і так! – і Мама швидко повела щіткою спочатку в один бік, а потім в інший. Потім вона взяла спеціальну серветку і протерла нею стіл та шафу.

– Спіймалися, голубоньки, – радів Пилосос, ковтаючи Пилинок, які спохмурніли і більше не хихотіли.

– Ми будемо сумувати у темряві, – схлипували деякі Пилинки, зникаючи у залізному тілі Пилососа.

– До побачення! – бурмотіли інші. – Ми ще зустрінемось з вами, і тоді...

– Мняв! Як охайно стало навкруги! – радів Кіт, вмощуючись на канапі.

– Як легко дихати! І в носі не свербить! – підтримав його Кактус.

– Боротьба була важкою, але ми перемогли! – заплескав у долоні Хлопчик.

– Ходімо обідати, герою. Тільки руки спочатку помий, – нагадала Мама.

Зазирнувши у вікно, нові Пилинки перелякано сахалися. "Чому в кімнаті немає жодної нашої родички? – тривожилися вони. – Щось тут не так. Підемо шукати інший притулок". І летіли далі, обминаючи чисту кімнату.